

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 19:17*
צאת השבת: 20:28
רבינו תם: 21:00

שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

קצות נשים צבקות

פנינה לנשמה

התקדמות קטנה

נשים לא מעטות מכירות בערך הצניעות ושואפות לקנות את מעלותיה, אך מצד שני הן מתקשות עד מאוד לעמוד מול כוחו העצום של ההרגל ומול השפעת החברה ומוסכמותיה. חשוב מאוד שתדענה, כי גם אם כרגע הן חשות שאין ביכולתן לשנות את סגנון הלבוש שלהן באופן מוחלט ולנהוג בצניעות מושלמת, עדיין יכולות הן לקנות לעצמן זכויות רבות לאין שיעור אם תשתדלנה להתקדם – ולו גם בצעדים קטנים – בכיוון זה. נאמר בגמרא: "כל היושב ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כעושה מצוה". כלומר, אף אם מדי פעם עלול הוא לעבור על אותו איסור משום שתקפו יצרו – בכל פעם שהוא נמנע מכך זוכה הוא לשכר משמים. (גדולי ישראל בביתם)

פינת ההלכה

קול באשה ערוה

אסור לבת ישראל לשיר במקום שגברים יכולים לשמוע את קולה. וכתבו הספרים הקדושים שזה הסיבה שלקחה מרים הנביאה את התוף בשעה שאמרה שירה לה' יתברך, כדי שלא ישמעו הגברים את קולה. גם כאשר שרות כמה נשים יחד אסור לגברים לשמוע את קולן. צריך להיזהר בבתי ספר לבנות שלא ישמעו השכנים או עוברים ושבים גברים את קולן בשעה שהן שרות, וצריך למצוא עצה לזה כמו חלונות סגורים או לשיר בשקט או עצה אחרת, העיקר להיות בטוחים שלא מכשילים ח"ו אף יהודי.

"ברוך מתיר אפורים"

בנינו צדיק וטהור "חתן טרי" ש חזר מחו"ל ביום שישי ובצאתו משדה התעופה ננזק באזיקים היישר לצינוק....עד יום ראשון לא ידענו על מה ולמה... ואז... הודיעו לנו על בשורת האויב... בני העביר 3 בקבוקי יין תמימים בחסד סגורים היטב עם מדבקה של החברה... לא ידעתי את נפשי... שאלנו יודעי דבר כמה זמן אמור לשבת בכלא וענו לנו : 15 שנים !! באותו רגע חשבתי מה אני יכולה לעשות?? התחברתי לפני שנתיים לקו הצניעות והחלטתי שאני חייבת לעשות מעשה מציל חיים לבני ! ! שמעתי ספורי ישועות והתלבטתי מה אעשה?? ? התקופה הייתה קשה מנשוא ! נאלצנו למכור דירה כדי לממן את עורכי הדין הייתה גם תקופת הקורונה ולא יכולנו שנה לבקר בבית הסוהר. החלטתי לקחת על עצמי את הטלפונים של כל הקהילה שלנו והמשפחה הקרובה והרחוקה והתחלתי להתקשר ל - 400 נשים והתחננתי שיקיבו לקו הצניעות לזכותו של הבן. כל הזמן נשים שלא הכרתי ששמעו מה קרה הצטרפו עוד ועוד לקו מתוך אהבת ישראל. הדלקתי כל יום נר לעורך הדין רבי שמעון בר יוחאי ולרבי מאיר בעל הנס ולרחל אימנו שנזכה "ושבו בנים לגבולם" התפללתי בדמעות אין סופיות וביקשתי שבזכות הצדיקים והקבלות בצניעות בני ישתחרר מהכלא. הנשים סיפרו לי שהן קיבלו על עצמן, לא לדבר בפלאפון בחוץ, לגרוב גרביונים מיד עם הקימה בבוקר, ועוד קבלות רבות - כל אחת לפני יכולתה ! היו שהרחיבו שמלות, חצאיות חולצות. קיבלו על עצמן להקפיד יותר על כסוי הראש, נשים הרחיבו בגדים כי התחנה הייתה בצר לנו שה' יפתח פתח הכלא לזכותו של הבן. ובכל הזמן חיינו צניעות ושוב צניעות. נשים סיפרו על ישועות שלהן קרו. בתי אמרה לי שממש בקרוב תהיה לא אזעקה לה י כנס לממ"ד אלא אזעקת הגאולה ונוכל לצאת לקראת משיח צדקינו עם הבגדים הצנועים שבמשך כל הזמן הזה כל המשפחה והקהילה התחזקה. בזמן הדיונים ראינו ס"ד גדולה. עורכי הדין אמרו ששנים רבות הם בתחום המשפט הפלילי ומעולם לא הרגישו שמלאכים ליוו אותם במהלך כל הדיונים כמו במשפט זה. שרשרת של ניסים היו. ב"ה זכינו שהבן יצא לפני שבוע. שזה נס בפני עצמו 3 שנים במקום 15 שנים ! בעלי אמר שהוא מודה לה' על עליה רוחנית בכל השלוש שנים ושבזכות שהוספנו 400 נשים לקו הצניעות והישועות זכינו לניסים שאפילו עורכי הדין עומדים המומים..... (קו הצניעות להצטרפות 055-6747443)

סיפור לשבת

גילוי מטלטל מעולם האמת

איי נעימויות. תן לו את העליה, תן לו גם את תפילת המוסף. אני אסתפק בעליה אחרת, אתפלל לפני התיבה ביום היארצייט עצמו. אני מעדיף לוותר, לא רוצה מחלוקת!

לנוכח דבריו הנחרצים, קיבל הגבאי את הדברים והעניק את העליה, כמו גם את תפילת המוסף, למתפלל הזר. התפילה הסתיימה באווירה שבתית טובה ועילאית, כולם קיבלו את שלהם – המתפלל הזר שעמד על שלו קיבל את שביקש, המתפלל הקבוע שוויתר על הכל היה מאושר מהוויתור, והגבאי – הצליח שכל הצדדים יצאו מרוצים...

לכל אורך הסיפור בבית הכנסת, נכח במקום הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א, מפיו שמענו את הפרטים לאשורם. אלא שהסיפור עדיין לא נגמר –

ביום המחרת, הגיע המתפלל הקבוע לבית הכנסת, והפעם היה נסער ונרגש. הכרת פניו ענתה בו כי עבר חוויה רגשית מטלטלת, ועד מהרה פתח וסיפר מה אירע במהלך הלילה: ובכן, באישון ליל, בעיצומה של שנתו העריבה, והנה בחלומו הגיעה אליו אמו עליה השלום, זו שלכבודה ביקש את עליית ה'מפטיר', זו שלעילוי נשמתה רצה להתפלל את תפילת המוסף לפני התיבה, אלא שוויתר כדי למנוע מחלוקת. והנה היא נגלית אליו בחלום, פניה מאירות וקורנות, והיא אומרת לו בלאט:

'בני יקירי, קיבלתי אישור מיוחד מבית דין של מעלה, לרדת לעולם הזה כדי להודות לך. עילוי נשמה כפי שחוויתי היום, בשעה שוויתרת על העליה ותפילת המוסף, עוד לא היה לי מעולם. אני זוכרת היטב את עילוי הנשמה בו זכיתי בשנים הקודמות, כאשר מדי שבת יארצייט עלית ל'מפטיר' והתפללת מוסף לפני התיבה לכבודי. אבל זה לא מתקרב, לא דומה בכלל, למה שזכיתי בו השנה – עת ויתרת בגבורה על הכיבודים המגיעים לך, עת ברכת ממחלוקת!'

הכיבודים היוקרתיים! הרי גם אם היה מדובר בשבת רגילה – הוא אינו רשאי לדרוש דבר מה מהגבאי, איש לא חייב לו כלום. אבל עכשיו – כשמתפלל קבוע הזמין מראש – הרי זו שערוריה של ממש!

מנגד, קול שקט לחש לו לוותר. 'הרי ממילא איננו מבינים כיצד עליה ותפילה לפני התיבה מסייעות לנשמות בעולם העליון, הרי איננו יודעים מה הן מחוללות לעילוי הנשמות בגן עדן. אנו מנסים לעשות את המירב והמיטב שמקובלנו במסורת שמועילים לנשמה, אבל האם וויתור, ועוד וויתור כה עוצמתי – אינו מחולל עילוי נשמה? הרי גם

הוא התארגן לכך שהיום ה'מפטיר' וה'מוסף' שלו.

בו יש כח מסויים! אולי עדיף לוותר, לברוח מן המחלוקת, להקדיש את הוויתור לעילוי נשמת אמה ע"ה?! ואז הוא החליט. באומץ, בגבורה, בנחישות, הודיע לגבאי כי הוא מוותר. הגבאי ניסה להתקומם, אמר 'חס וחלילה, נראה לך שאתן לו? מה פתאום? האחד בא לגור וישפוט שפוט? לבית הכנסת יש סדר, יש תקנון, לחברי הקהילה יש זכויות יסוד מוקנות, והעליה והתפילה בשבתות יארצייט הן אחת מהן. לא יעלה על הדעת, אינני מתכוון להיכנע!'

ואילו המתפלל הקבוע, שכבר החליט שעליה, חשובה ככל שתהיה, אינה שווה כדי מחלוקת, המחלוקת מסוכנת כפליים והרת אסון שבעתיים מאשר לוותר על העליה היוקרתיים, עמד על דעתו: 'לא ולא ידידי הגבאי. אני מוותר. לא רוצה מחלוקת, לא רוצה חילוקי דעות, לא רוצה ליצור

הסיפור הבא מתרחש בבית הכנסת דחסידי נדבורנה חדרה בבני ברק. ביום מן הימים, אחד מחשובי מתפללי בית הכנסת המשלם דמי חבר תמידין כסדרן, ניגש אל הגבאי וביקש לוודא כי בשבת פלונית, שתחול בעוד כחודש ימים, יוכל לקבל את עליית ה'מפטיר' ולהיות שליח הציבור בתפילת המוסף, שכן זוהי השבת שלפני היארצייט של אמו עליה השלום.

גבאי בית הכנסת הציץ ביומנו, ואישר כי השבת היא פנויה מכל 'חיוב' אחר, והמתפלל הקבוע – הזכאי בדין לקבל עליות במהלך השנה ואף לעבור לפני התיבה, יזכה לממש את רצונו, לעילוי נשמת אמו. המתפלל היה מרוצה, כאדם מאורגן מראש רצה לוודא כי כל ענייני היארצייט יתנהלו בצורה הטובה ביותר, ועתה נראה היה כי הכל יילך חלק...

ויהי בצפרא דשבתא, אותה שבת שהמתפלל הקבוע ביקש לקבל בה את ה'מפטיר', הוא מגיע לבית הכנסת בשעה מוקדמת, בטוח כי ה'מפטיר' והתפילה לפני התיבה בתפילת המוסף ממתנים לו ברוגע... אלא שדקות לאחר שנכנס לבית הכנסת, הבחין בזוית עינו כי מאן דהוא – אורח זר שאינו נמנה על מתפללי בית הכנסת הקבועים, מנהל דין ודברים עם הגבאי. המתפלל הקבוע הסתקרן לשמוע על מה הוויכוח, ולחרדתו גילה –

האורח הזר מבקש, לא פחות, לקבל את עליית ה'מפטיר' ולהתפלל תפילת מוסף! והרי זה ה'מפטיר' שלו, זה ה'מוסף' שלו, והנה ניצב כאן אדם זר, ולוחץ על הגבאי, פשוט מנסה לאלץ אותו להעביר את הכיבודים הללו אליו! היתכן כדבר הזה?!

לרגע התחוללה בתוכו מלחמה. רבונו של עולם, אם יש צדק בעולם – הרי שהוא מחולל לנגד עיניו. הוא מתפלל קבוע, הוא הזמין מראש, הוא תורם לבית הכנסת רבות בשנים, הוא התארגן לכך שהיום ה'מפטיר' וה'מוסף' שלו. וראו מה הולך כאן – אדם זר מבקש 'להשתלט' על

שביבי אור

להוקיר כל מצוה

לאחרונה התפרסם הסיפור: במושב שורש קיים בית הארחה בהכשר מהודר. פעם ניסה המשגיח לארגן מניין לתפילת מנחה, ולא נמצאו אלא תשעה. יצא, ומצא קשיש גלוי ראש. שאל האם יאות להצטרף, להשלים מניין. ענה, שאינו יודע להתפלל. אמר לו: "תשב בצד עשר דקות, ותאפשר לנו לומר קדיש וקדושה". הסכים ועלה. לפתע הגיע אדם שטרם התפלל, והשלים למניין מתפללים. הודה המשגיח לאותו קשיש, ושיחררו.

כעבור זמן, נפטר היהודי הקשיש. ימים מספר לאחר מכן הופיע בחלומו של המשגיח, ואמר לו: "הזוכר אתה שבקשתני להשלים מניין, והסכמת, ולבסוף לא נצרכו לי?" "זוכר אני", השיב המשגיח.

אמר לו הלה: "ובכן, דע לך, שאין לך מושג כמה שכר מקבל אני בעולם העליון עבור אותה נכונות לאפשר אמירת קדיש וקדושה!"... רק ביקש, שהמשגיח יאתר את בניו ויבקש מהם לומר עליו קדיש..

ועתה, הבה נתבונן: אם כזה שכר מקבלים על הנכונות בלבד, כמה שכר היה מקבל עבור השלמת מניין בפועל. עבור הישיבה בצד, אף מבלי להתפלל!

וכה שכר מחכה למי שמהווה חלק מהמניין, ומיצירת המניין, מ"עשרה ראשונים"!

וכל זאת על תפילה אחת בחיים! אחת ויחידה! וכמה שכר מצפה למי שמתפלל במניין שלוש תפילות ליום – ולא יום אחד, אלא שבעה ימים בשבוע, חמישים שבועות בשנה, עשרות שנות חיים!

היש לנו מושג באושר, בעושר, בשכר העצום המעותד לנו? "אשרנו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה מאוד ירושתנו!"

והיה ה"לב אליהו" זצ"ל אומר בשם רבו, הסבא מקלם זצ"ל: כדאי היה לפני הבורא יתברך לברוא עולם ומלואו, את כל היקום, כדי שבמשך אלפי שנות קיומו יהיה בו יהודי אחד, שיאמר פעם אחת בכל ימי חייו: "ברוך הוא וברוך שמו"!

והוסיף: ואלף "ברוך הוא וברוך שמו" אינם מגיעים לשכר עניית "אמן" אחת!

והמשיך: ואלף אמנים, אינם מגיעים לשכר עניית "אמן יהא שמיה רבה מברך" אחד!

וסיים: ואלף "אמן יהא שמיה רבה מברך" אינם מגיעים לתיבה אחת של תלמוד תורה!

איזה גודש שכר! (מעייין השבוע)

נצור לשונך

מוזר שומר פיו ולשונו

בפרשתינו, פונה משה רבינו אל דתן ואבירים, והם עונים לו: "לא נעלה". פיהם הכשילים, והם אמנם נבלעו באדמה – ולא עלו! למדים אנו, עד כמה חייב האדם להיזהר בלשונו, וכמה חייב הוא שלא לפתוח חלילה את פיו לרעה. כי כוחו של הדיבור רב ועצום, לקדושה, לטובה וברכה – וחלילה להיפך... (מעייין השבוע)

הלכה סיפור באופן אנונימי לגמרי

שאלה: מקובל לומר, שלשון הרע ללא שם, באופן שלעום לא יוכלו לדעת במי המדובר – מותר לומר.

התעוררתי לחשוב, אולי גם כשמספרים באופן אנונימי כזה עוברים על איסור מסוים, כי הרי ידוע שהקב"ה אינו רוצה שנדבר רעות על ילדיו. לדוגמה: כשאני חוזרת הביתה ומספרת: "ראיתי מישהי באוטובוס בכגד ממש בלתי צנוע" – השומעים אינם יודעים במי במדובר, אבל כלפי שמים זהו בוודאי קטרוג, על חוסר הצניעות של אותה בת ישראל.

תשובה: אם הדיבורים הם ללא שום מטרה כלל, רק סתם מתחשק לספר שיש מי שעושה עוולה זו או אחרת, אכן מסתבר שיש להימנע מהם, כי עלולים לגרום ח"ו קטרוגים בשמים על ישראל.

אבל לעתים יש צורך כלשהו בסיפור, כגון: ללעוג לאנשים השקועים בהנהגות מקולקלות, ב'בין אדם לחבירו' או ב'בין אדם למקום', לקונן על מצב הדור הירוד, ולהדגיש עד כמה צריך להיזהר בזמננו לא להינזק בגוף ובנפש, להתחזק בתפילה על מצב הדור ולהתחנן להקב"ה שיחיש משיחו וכדו'. במקרים כאלו נראה, שאין איסור לספר לשון הרע ללא שם, אם אכן נראה שלעולם לא יוכל השומע להבין במי המדובר.

קוה אל ה'

איך כל קשר בין ההשתדלות לתוצאות

סיפר הגה"צ רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: שמעתי מבעל המעשה ושמר הרה"ח רבי שלמה ש. שליט"א, אשר הינו מנהל 'ארגון חסד' המחלק מזון 'שלוש סעודות' בכל ערב שב"ק לכאלפיים משפחות. ומכיוון שפעמים רבות קופת הארגון מתרוקנת ממזומנים ושאר אופני תשלומים ... על כן הוא נוהג לנדוד מפעם לפעם לאחינו שבגולה, ומזכה אותם לקחת חבל ונחלה בפעולות הכבירות.

באחת מנסיעותיו לאחרונה, קבע מקומו בבורו פארק ומשם פרס 'מצודתו', והנה הגיע אחד מידידיו ודיבר על לבו, כי 'כדאי' לו ליסע לעיר פלונית – הנמצאת במרחק 6 שעות נסיעה מבורו פארק, שם יושב יהודי גביר אדיר, אשר לבו פתוח לצרכי צדקה כאלו – חלוקת מזון ומחיה למשפחות נזקקות, וידוע כי רבים היוצאים ממנו עם צ'יק נכבד עד מאד... ר' שלמה סבר שלא כידידו, מתוך הבנה שלא שווה מאמץ כה גדול בעד נתינה זו, על כן לא אבה ליסע שמה, אך חברו הטוב הפציר בו, עד שהבטיחו, הנה אני אקח אותך ברכב שלי הלוך ושוב, והסכים ר' שלמה.

בהגיעם שמה מצאו שולחנות ערוכים לכל ה'אורחים', אחרי שבעל הבית ידע כי המה באים אליו ממרחקים (והנה, בעת שהיטיב לבו באכילה פנה אליו ה' גבאי' של בעה"ב, וכה אמר לו, שתי 'הקדמות' אקדים לך, א. זה הכלל, בבואך אל הבית פנימה, בחדרו של הגביר אין להתחיל לדבר לפניו, ורק כשהוא יתחיל לדבר מותר לך להשיב על שאלותיו, ב. הגביר מקפיד שלא יגלו כמה נתינתו). בהגיע זמנו, נקרא להכנס אל ה... פנימה, סוף דבר יצא משם עם צ'יק שנכתב עליו סכום שלא כיסה אפילו את הדלק שהוציא על דרכו הארוכה בהלוך ושוב (והרי הבטיח לא לספר כמה קיבל...) ידידו של ר' שלמה יצא משם בפחי נפש ובלב שבור ורצוץ, על שכה הטריח את רעהו שלא ברצונו ולא די שלא 'הרוויח' אלא גם הפסיד את הוצאות הדרך עם טרחה ויגיעה, ויצא ב'שן ועין'... אך ר' שלמה עצמו יצא בריקוד ובשירי שמחה, בשבח והודאה לבורא כל עולמים שהראהו בחוש כי ה'השתדלות' אינה מביאה תוצאות, והתוצאות אינם קשורים להשתדלות כלל וכלל.

משם יצאו לדרכם לעבר בורו פארק, והגיעו לשם בשעה שתיים בלילה, מיהר ר' שלמה להתפלל מעריב בביהמ"ד 'שומרי שבת' – הגם שבטבעו הוא דייקן גדול, ובכל לילה הוא מתפלל מעריב עם המנין הראשון, באמצע התפילה היכהו מישהו מכת ידידות בגבו, פנה ר' שלמה לראות מי המכה, ומצא שזה איש נכבד בעל יכולת אשר הוא 'רודף' אחריו זה כשש שנים רצופות, ועד היום לא זכה להקביל פניו, משגמרו להתפלל נפנו השניים לדבר יחדיו, ואותו בעל יכולת גילה את אזניו כי אף אצלו ה'שעות' הללו הם לא שעותיו, אלא שהוא בא כעת מחתונה קרובה באולם 'עטרת חיה', אחר כשעתיים של דיבורים קיבל ר' שלמה ממנו צ'יק של \$18,000, אז ראה כי באמת אין כל קשר בין השתדלות לתוצאות, ואדרבה, הקב"ה גלגלו עד העיר הרחוקה כדי שישעה ב 2 בלילה ב'שומרי שבת' ויפגוש את האיש אשר ממנו תבוא ישועתו.

הכמת נשים

"ויילוו עֲלֵיהָ וישָׂרתוּהָ"

הרבנית ר. צביון מספרת על חיי התורה ביום ובלילה של מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א העמוד המרכזי שעליו הושתת ביתנו היה לימוד התורה. בכל עת ובכל שעה, בכל התרחשות ובכל מאורע – היתה ברקע דמותו של אבא יושב ולומד. כבר סיפרתי שמראה זה ליווה אותי בשכבי ובקומי: מדי ערב היו האורות נדלקים לאחר שנרדמנו, ולפנות בוקר הודלקו שוב, וקול התורה התרוגן בחלל הבית.

אמא ואנו הילדים עשינו הכל שלא להפריע לאבא ולבנים בעת לימודם. רק דברים בודדים אני זוכרת שבכל זאת אבא עשה: הוא היה מנדנד את עריסות אחי הקטנים תוך כדי לימודו, ולפעמים לקח את הילדות לגן של משפחת טורק, שהיה בדרך לכולל. את אחד מאחי ליווה אבא לחיידר וגם שהה עמו בכיתה כל הבוקר במשך חודש שלם, עד שהסתגל. הוא הסביר למלמד, כי אחת היא לו היכן הוא לומד – בכולל או בחיידר...

סיומי מסכת וסיומי הש"ס היו דבר שבשגרה והשרו אוירת שמחה בבית. בכל פעם שאבא סיים מסכת, היה קורא לאמא ולנמצאים בבית, שתו מעט יין, ואמא היתה מברכת אותו שיזכה לסיים עוד מסכתות רבות בש"ס.

כידוע, אבא היה מסיים את הש"ס מדי שנה. בעקבות כך אמר פעם רבי יעקב גלינסקי זצ"ל בבדיחות הדעת, כי ברכותיו גדולות מברכותיו של אבא: "שנה אחת לאחר סיום הש"ס איחלתי לרבי חיים שיזכה לסיים את הש"ס גם בשנה הבאה, והוא השיב לי: 'וכן למר'. והנה, ברכתי התקיימה, וברכתו של רבי חיים לא התקיימה..." (בית אמי)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ג ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ט"ז אלול תשר"מ ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	---	--	--	---